

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

ELS SILENCIS DESPERTATS

En una recent intervenció a Barcelona, Mariano Rajoy apel·lava que la Catalunya silenciosa i silenciada sortís de casa i es fes visible als carrers. Durant el cap de setmana passat, telefonava i es posava a disposició d'una família de Balsareny que havia rebut «un terrible golpe». «Para lo que necesitan» els deia. Uns brètols, per sort maldestres, van provar de cremar la bandera espanyola que tenen penjada al balcó. Com que no se'n van sortir, van incendiar l'entrada de l'edifici. Una acció condemnable que va provocar l'ensurt dels residents. Poc després, la víctima i uns acompanyants acudien a la casa de l'alcalde a fer-li la guitza i de passada cremaven una bandera independentista. Sembla que estan en un bucle d'acció i reacció, perquè dies abans havien denunciat una agressió patida pel seu fill en una disputa per la retirada d'un cartell sobiranista. Aquests successos són l'empitjorament evident d'una situació enverinada que fa una temporada que es pa-

teix en aquesta vila minera. És possible que la mal explicada dimissió de l'anterior alcalde estigui vinculada a tot aquest desori.

Arran dels fets, els afectats s'han mostrat en mitjans madrilenys i un grup d'excursionistes separatistes que van ser increpats a Collbaix diuen que l'han reconegut com l'autor. L'acusen d'insultar-los mentre es feia acompanyar per un gos de raça perillosa. En un vídeo que s'ha fet viral, els dedica amb un vocaltitzat castellà els següents epítets: «terroristas, caeros pabajo, golpistas, sediciosos, vais con el Otegi, mal follada, vete a tu casa a hacer la faena, marrana, tienes las camas sin hacer, a la mierda todos, cabrones, todos a la cárcel y fusilados, Franco no iba a dejar ni uno». Acabant amb el típic insult ibèric: «Hijos de p...». Tot en menys de dos minuts i en aquest ordre. A la vista de les imatges, sembla que alguns dels silenciats d'en Rajoy volen recuperar el temps perdut sense manies. Casos d'aquesta mena se n'estan prodigant perquè entre les per-

sones d'opcions unionistes n'hi uns quants que tenen plantejaments ultres, han provat de treure el nas amb la coartada del «procés» i s'han vist tolerats, s'han animat i van mostrant-se com són. De fet, que gent amb idees d'extrema dreta n'acusin d'altres de colpistes i sediciosos no deixa de ser allò de ser emmascarat per una paella. I sentir-los defensar nominalment la democràcia fa pensar que la confonen amb algun altre concepte o no saben què vol dir realment. Apareixen i s'omplen la boca d'aquests vocables per usar-los a l'inrevés. Ho confirmen quan els barregen amb insults, ells que sempre han estat favorables del que ara acusen els seus contraris.

Mentrestant, alguns polítics s'apressen a sucra-hi pa. I uns quants són els responsables d'haver creat uns marcs mentals a mida de delinqüents als quals sembla ara que les seves gamberrades tenen categoria d'heroicitat. Dir ultra a un trinxeraire sempre l'eleva a un nivell prete-

sament superior. És el mateix fenomen que succeeix quan un que posa una bomba diu i creu que actua en nom d'un déu. Els dóna una aura i potser el confort de pertinència a un grup global. Ara mateix trobo a faltar el que hi havia en alguns llocs i en algunes èpoques passades: dirigents que eren estadistes. Persones com Nelson Mandela, per entendre'ns. Actualment n'hi ha molts que només són líders al servei dels seus interessos clientelars, centrats a aconseguir només la seva parròquia, sectaris que no tenen cap mania a manipular el que convingui per crear realitats a mida dels seus interessos. Si la màxima autoritat executiva d'Espanya també s'hagués interessat pel ciutadà (activista i militant sobiranista) que va perdre un ull l'1 d'octubre, la telefonada al Bages hauria estat més creïble i sincera. I mentre Pablo Iglesias afirma que l'independentisme ha fet despertar el feixisme, em pregunto si hi deu haver algun doctor Estivill capaç de tornar-lo a fer adormir.

TRIBUNA

Martí Saballs
DIRECTOR ADJUNT
D'EXPANSIÓ

TAXIS

Un dia vaig dir prou. Durant un trajecte per Barcelona, abans de l'estiu, un taxista que no va ni respondre bon dia quan jo el vaig avançar, em va començar a fer un discurs sobre l'opressió del capital i com de malament que es viu a Barcelona i Espanya –era originari d'un altre país– per culpa de les elits i no sé quantes coses més. Suposo que en veure'm amb vestit i corbata pensava que era un enemic de classe.

En qualsevol cas, sense respondre li vaig dir a mig camí a Via Laietana que parés aprofitant un semàfor vermell. Que volia caminar una mica. Al cap d'uns dies ja vaig demanar un Cabify. Me'l van recomanar. Cotxes espaiosos, nets, conductors educats i ben vestits, aigua gratuïta i un millor preu que el taxi si el demanes a l'instant; el que es pot fer fàcilment amb l'aplicació de mòbil. A més, pre-

Si el món del taxi a les grans ciutats no canvia, un dia deixaran de tenir clients

guntar si vols sentir alguna emissora de ràdio. El preu, establert anteriorment per mòbil i que pagues de la targeta donada prèviament, no varia, independentment del circuit que faci el conductor o del trànsit. Sap greu que per un de cada quatre taxistes passin aquestes coses. Però el sector del taxi, en comptes de demanar que no es donin més llicències als nous mitjans de transport de passatgers, el que haurien de fer és una mica d'auto-crítica.

Una autocrítica que haurien de liderar els bons taxistes, que són la gran majoria, per impedir que agafar un taxi comenci a convertir-se en un viatge pesadíssim. El problema del taxi és dels taxistes que tenen la música a altíssim volum, parlen per mòbil mentre condueixen o condueixen com si fossin Lewis Hamilton.

Si el món del taxi a les grans ciutats no canvia, un dia deixaran de tenir clients.

LA SIMONETA

Maria Dolors Guàrdia Rubies

LA MANADA DE LA SORORITAT

Fins avui, no m'havia atrevit a parlar de *La Manada* perquè em provocava una repugnància tan ferotge que no em permetia constrenyir les violacions en paraules que, de segur, em quedarian esquifides. Fins i tot, el petit pensament d'intentar abordar el tema m'emmalaltia. Encara tinc por, por de vomitar l'esmorzar perquè al meu cervell cap neurona està disposada a acceptar que no gaire lluny de casa es puguin cometre delictes tan execrables. Pensar en el per davant, per darrere i a la boca em provoca una ràbia tan salvatge que se m'escola al pensament un mal desig de venjança. I l'enterro perquè em faria sentir malvada. Però si m'imagino la meva filla víctima d'un atemptat tan esgarriat no puc parar de

plorar.

Tanmateix, cal denunciar les barbaritats masclistes. La salvatjada dels cinc energúmens alienats –i vull creure'm que borratxos per atenuar la seva desfermada fellonia–, capaços d'infligir amb una violència desmesuradament abusiva una violació en manada. Com si de bèsties es pogués tractar. I utilitzo el subjuntiu d'irrealitat perquè no sóc conscient que els animals siguin capaços de perpetrar tan bestial ignomínia. Però cinc sevillans, n'han estat capaços. I cal recordar que un d'ells és militar i un altre guàrdia civil. Com fan la selecció de personal en aquests cossos?

I salvatjada també la dels juristes. Com és possible que davant d'una noia de divuit anys violada

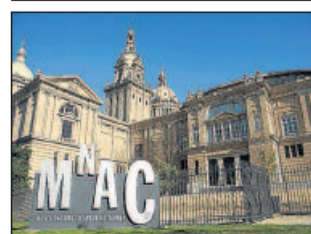
en manada, no sentin ni una mica de compassió que els impel·leixi a preferir tenir la consciència tranquil·la abans d'intentar guanyar diners defensant l'indefensable? Que la noia va fer vida normal? Si us plau, que algú els doni mil bufetades! Que la noia hi va consentir? Si us plau, que els passin una versió dels fets, com fan els anuncis dels accidents de trànsit, amb la cara de la seva filla... Voldria que, com a mínim, hagin sofert cinc nits d'horrorsos insomni.

Però avui puc escriure perquè ja hi ha una altra manada. La que dóna suport la noia dient-li: «Tranquila, hermana, aquí está tu manada». Es tracta de centenars de dones que es van congrega davant del ministeri de Justícia denunciant el masclisme amb

què s'està tractant la «suposada» violació múltiple. A la foto del diari, costa de veure, però també vull creure que hi ha homes reclamant la mateixa justícia.

Les dones d'aquesta manada han fet seva una nova paraula que ja està burxant per entrar al diccionari: sororitat. Es tracta d'un mot amb significat ètic, polític i reivindicatiu, que es defineix com la relació de germanat i solidaritat entre les dones per crear xarxes de suport que empenyin canvis socials per aconseguir la igualtat.

I és que a la nostra societat hi sobren militars i guàrdia civils masclistes, advocats masclistes, tribunals masclistes... I encara falten moltes dones amb l'empenya de manifestar-se amb sororitat.

Visita el
amb
Regió7

M^NAC
MUSEU NACIONAL
D'ART DE CATALUNYA

Disposem d'entrades per visitar el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Hi podreu veure les col·leccions residents del museu, d'art romànic, gòtic, renaixement i barroc, el llegat Cambó, art modern, la col·lecció Thyssen-Bornemisza, la de dibuixos, fotografia, numismàtica, gravats i cartells.

LLOC:
Palau Nacional -Parc de Montjuïc

Passeu per les nostres
oficines i obtindreu

**DUES
ENTRADES
GRATUÏTES**
per subscriptor.

(Oferta limitada)